

17. ↑

Henryk Stażewski

Bez tytułu, 1975

Cena wylicytowana: 4 200 zł

serigrafia/papier, 60 x 60 cm

sygnowany i datowany ołówkiem p.d.: 'H.Stażewski 1975' oraz opisany l.d.: '54/100'

na odwrociu informacja dotycząca artysty oraz pracy w języku niemieckim

Podatki i opłaty

- Do kwoty wylicytowanej doliczana jest opłata aukcyjna. Stanowi ona część końcowej ceny obiektu i wynosi 18%. - Do kwoty wylicytowanej doliczona zostanie opłata z tytułu "droit de suite". Dla ceny wylicytowanej o równowartości do 50 000 EUR stawka opłaty wynosi 5%. Opłata ustalana jest przy zastosowaniu średniego kursu euro ogłoszonego przez NBP w dniu poprzedzającym dzień aukcji.

Esej

Najprostsze formy geometryczne definiują dużą część twórczości artystycznej Henryka Stażewskiego. Takie podejście do sztuki wynikało z artystycznych założeń, które Stażewski reprezentował przez kilka dekad swojej aktywności twórczej. Ukształtowały się one w latach 20. XX wieku, kiedy został jednym z przedstawicieli ruchu konstruktywistycznego w Polsce. Konstruktywizm był jednym z tych kierunków artystycznych, w których myślenie o awangardowej formie łączyło się z utopijnymi planami modernizacji społeczeństwa. O ile przez kilka dekad Stażewskiego w obrębie abstrakcji interesowały głównie barwne płaszczyzny, o tyle w latach 70. w jego sztuce zaczęły pojawiać się proste układy czarnych linii na białym tle. Dotyczyło to zarówno jego malarstwa, jak i grafiki. Sztuka Stażewskiego miała być programowo asemantyczna, dlatego też poszukiwanie symbolicznego znaczenia czarnych linii wydaje się bezsensowne. Jednak w pewnym, bardziej ogólnym sensie konstruktywizm Stażewskiego miał być odpowiedzią na otaczającą rzeczywistość – nowoczesną, zindustrializowaną, zracjonalizowaną rzeczywistość XX wieku. Kąty proste, zautomatyzowana, powtarzalna forma miały być swoistą metaforą współczesnego świata, w którym powtarzalność, masowa produkcja i standaryzacja w każdej dziedzinie życia kształtowały zarówno wygląd jak i sposoby życia społeczeństwa. Abstrakcja geometryczna mająca swój początek w estetyce konstruktywizmu była tym, z czym najczęściej kojarzony jest Henryk Stażewski. Choć jego bogate i różnorodne oeuvre nie ogranicza się do form geometrycznych i zawiera w sobie znacznie mniej znane wizerunki portretowe czy przedstawienia aktów kobiet, to właśnie estetyka abstrakcji geometrycznej była tą, do której powracał przez kilkadziesiąt lat swojej wyjątkowo długiej aktywności artystycznej. Geometria dla konstruktywistów była tym, co decydowało o „obiektywizmie” twórczości. Miała ona przedstawiać nie tyle własne doświadczenia twórców i twórczyń lub ich odczucia, ile to, co da się zmierzyć i precyzyjnie wykreślić, przeanalizować i opisać językiem niebudzącym wątpliwości. Odwołanie się do figur geometrycznych miało spełniać również rolę polegającą na depersonalizacji twórczości, co wiąże się bezpośrednio z opisaną powyżej „obiektywnością” przeciwstawioną „subiektywizmowi” odczuć i arbitralnej artystycznej ekspresji. To właśnie użycie najprostszych form miało pozbawiać sztukę naleciałości tych emocjonalnych naddatków poprzez ukrycie osobowości artystów i artystek za abstrakcyjną formą obrazu. Geometria uważana była za synonim naukowości, a w związku z tym odpowiadała postulatowi przekształcenia sztuki w sposób intelektualny oraz przemiany artystów i artystek w badaczy i badaczki, którzy swoją aktywnością uczestniczą w zracjonalizowanym i zorganizowanym świecie. Tym samym geometria jest synonimem progresywnego, programowo zracjonalizowanego modernizmu.

Pochodzenie

Edition & Galerie Hoffmann, Friedberg